

Arrest

**nr. 138 163 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 november 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 3 december 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 december 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 16 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 18 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Guinees staatsburger van gemengde afkomst. Uw vader is Peul van origine en uw moeder Sousou. U bent op 23 april 1990 in de Guineese hoofdstad Conakry geboren. U hebt altijd in Conakry gewoond tot aan de dag van uw vertrek uit Guinee, 21 november 2012. De dag erna kwam u in België aan en vroeg u asiel aan.

U verklaarde dat u gearresteerd werd in Guinee omdat u een meisje zwanger gemaakt had. Haar ouders waren niet akkoord met jullie relatie en met de zwangerschap. Haar vader was kapitein in het leger en beschikte zo over de connecties om u te kunnen laten arresteren. Het meisje zou overleden zijn bij de bevalling terwijl u in detentie zat. Op 23 augustus 2012 slaagde u erin uit de gevangenis te ontsnappen. Daarna dook u onder bij een vriend van uw oom tot aan uw vertrek uit Guinee.

Op 16 april 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw verklaringen over uw relatie met het meisje en de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn geweest, waren niet geloofwaardig. De veiligheidssituatie in uw land noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing en de redenering van het CGVS.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Guinee diende u op 3 december 2014 een nieuwe asielaanvraag in. U verklaart dat de problemen die u in uw eerste asielaanvraag uiteenzette nog steeds actueel zijn. U verklaart nog dat u, bij terugkeer naar Guinee, vreest ebola op te lopen en er aan te sterven. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een brief van uw advocaat over de ebola-epidemie in Guinee neer en een USB-stick met foto's van hetzelfde onderwerp.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

U beweert dat u niet kan terugkeren naar Guinee omdat uw vroegere problemen nog steeds actueel zijn (verklaring DVZ, punt 15). In uw eerste asielaanvraag bleek echter dat er geen geloof gehecht kon worden aan deze problemen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verwijst naar deze ongeloofwaardig bevonden problemen, volstaat geenszins om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de door u aangehaalde angst voor het ebola-virus, moet het volgende opgemerkt worden. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, namelijk de brief van uw advocaat en de USB-stick met de foto's, ondersteunen uw verklaringen over de ebola-epidemie in Guinee. Deze worden hier niet betwist. De documenten kunnen geen echter afbreuk doen aan bovenstaande redenering.

Over de algemene veiligheidssituatie in Guinee is het standpunt van het CGVS sinds uw eerste asielaanvraag ongewijzigd, zodat ook daaruit geen nieuwe elementen kunnen worden geput om de kans dat u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c aanzienlijk groter maken.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014), blijkt dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van "willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast voor Guinee.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 47 en 78 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), artikel 2, sub e van de richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 14 *juncto* de artikelen 2 en 3 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en het principe van machtoverschrijding, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, vergelijkt hij het oude en nieuwe artikel 57/6/2 en argumenteert hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op een "met redenen omklede wijze" oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt en deze vaststelling al volstaat om de beslissing nietig te maken.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, het Hof van Justitie en de Raad, artikel 47 van het Handvest en de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, vervolgt verzoeker dat hij recht heeft op een daadwerkelijk beroep en dat het terugleiden van een beroepstermijn van 30 dagen naar 15, 10 of 5 dagen nog steeds niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep. Ook deze vaststelling volstaat naar het oordeel van verzoeker om de bestreden beslissing nietig te maken.

Ondergeschikt voert verzoeker aan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangehaald en dat een beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding en een nauwkeurig onderzoek van alle materiële voorgelegde documenten en elementen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoeker laat gelden dat de inhoud van door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag voorgelegde USB-stick geenszins enkel en alleen betrekking heeft op de ebola-epidemie en dat bovendien geen foto in verband met ebola werd bijgebracht. Uit een printscreen van de documenten die op de USB-stick terug te vinden zijn moet blijken dat verzoeker andere elementen heeft voorgelegd dan deze met betrekking tot de ebola-epidemie, elementen die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onderzocht werden. Er kan dan ook niet met zekerheid worden gesteld dat deze nieuwe elementen niet aanzienlijk de kansen zouden verhogen om erkend te worden als vluchteling of in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming, bij gebrek aan een voldoende nauwkeurig onderzoek.

Verzoeker gaat vervolgens in op de ebola-epidemie in Guinee. Hij verwijst naar uitspraken van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, het "European Center for Disease Prevention and Control", een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad en "de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1". Gelet op de huidige ebola-epidemie die in Liberia, Guinee en Sierra Leone woedt, meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend "omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het ebola-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico". Hij stelt dat het risico om besmet te raken met ebola "ernstig en actueel" is en dat het risico "uiteraard niet 100% zeker" dient te zijn. Hij verwijst in dit verband naar het arrest "*Salah Sheekh t. Nederland*" van het EHRM van 11 januari 2007.

Verzoeker poneert dat het risico op ernstige schade, met name besmetting met het ebolavirus, buiten kijf staat. Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming, aldus verzoeker, die in dit verband verwijst naar het arrest *Eljafaji t. Nederland*, waarin wordt uitgelegd wat onder subsidiaire bescherming dient te worden verstaan. Verzoeker betoogt dat een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming noodzakelijk is om de bescherming die het EVRM biedt te kunnen garanderen en dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie dan ook geenszins kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming. Iedere andere keuze zou volgens verzoeker een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou leiden tot het absurde resultaat dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen. Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven

geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen. Dit zou tot gevolg hebben dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen. De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar zou niet afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade. Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de oorzaak van de schade geen persoon zou zijn. Er bestaat een discriminatie tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie. Deze interpretatie is naar de mening van verzoeker niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt, afhankelijk van de oorzaak van deze vrees. Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees niet wordt veroorzaakt door een fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie. Verzoeker verwijst te dezen naar de redenering van het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 42/2012 van 8 maart 2012 en besluit hieruit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie dient te geven aan het recht op subsidiaire bescherming en dus geen mensen kan uitsluiten van bescherming die te vrezen hebben voor onmenselijke en vernederende behandeling die niet wordt veroorzaakt door een persoon. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat discriminatie het bestaan is van een verschillende behandeling (het recht op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging is. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (*Gaygusuz*, p. 1142, § 42; *Larkos c. Chypre* [GC], no 29515/95, § 29, CEDH 1999-I, en *Thlimmenos c. Grèce* [GC], no 34369/97, § 40, CEDH 2000-IV) en vervolgt dat een andere behandeling van verschillende groepen vreemdelingen maar kan indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets. Verzoeker meent dat *in casu* de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de proportionaliteitstoets de onredelijkheid van de situatie aantoon. De eerste categorie krijgt een verblijfsvergunning voor ten minste een jaar, hernieuwbaar. De tweede categorie dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest. Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn, aldus nog verzoeker.

Verzoeker vervolgt dat het verbod op refoulement de hoeksteen is van het internationaal vluchtelingenrecht. Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak *Mamutkulov e.a. tegen Turkije* bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3 EVRM. In het *Soering* arrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker benadrukt dat artikel 3 EVRM een absolute bescherming biedt tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte. *In casu* dient volgens verzoeker vastgesteld te worden dat terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone hem zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola. De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit. Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Guinee, Liberia of Sierra Leone, zolang de epidemie woedt, is naar het oordeel van verzoeker in strijd met artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat bepaalt als volgt: "(...) De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke

bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen (...)". Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Tot slot laakt verzoeker dat de beslissing van de commissaris-generaal werd genomen zonder verhoor, op basis van slechts een deel van de voorgelegde documenten en van zijn korte verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2. Onder een kopje "Het ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel", stelt verzoeker dat met de afsluiting zonder onderzoek ten gronde, hem impliciet verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese Staten van de Schengenruimte vermits deze beslissing zijn asielprocedure afsluit en hem vervolgens automatisch en zonder mogelijk effectief verhaal een bevel zal worden betekend, bijlage 13*quinquies*. Het opgelegde verbod veroordeelt hem werkelijk tot een burgerlijke dood, vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg "blootstaat voor een repatriëring naar zijn oorsprongsland", waar zijn leven in gevaar is, onder meer omwille van de ebola-epidemie. Verzoeker wijst erop dat hem reeds eerder het bevel gegeven werd het grondgebied te verlaten en stelt dat de beslissing deze situatie niet in overweging neemt. Tot slot beroept verzoeker zich op artikel 3 EVRM.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker machtsoverschrijding aanvoert doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Waar verzoeker de schending van artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus aanhaalt, artikelen welke het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemde artikelen. Verzoeker beschikt *in casu* over een schorsend beroep in volle rechtsmacht. Dat verzoeker beschikt

over een beroepstermijn van 15 dagen terwijl asielzoekers in wiens hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen beschikken over een beroepstermijn van 30 dagen doet hieraan geen afbreuk en houdt evenmin een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Immers, het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor de vreemdelingen wiens asielaanvraag wordt afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en die beschikken over een beroepstermijn van dertig dagen enerzijds en vreemdelingen wiens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en die beschikken over een beroepstermijn van 15, 10 of 5 dagen anderzijds. De Raad wijst er in dit verband op dat in de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn dienaangaande wordt overwogen als volgt: *“(…) Dit artikel regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal om een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag, eens deze op grond van artikel 51/8 wordt overgemaakt door de minister of zijn gemachtigde, in bepaalde omstandigheden al dan niet in overweging te nemen. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. (….) Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is sinds de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet als enige bevoegd om de (kennelijke) gegrondheid van asielaanvragen te beoordelen en is de enige gespecialiseerde instantie met een onderzoeksbevoegdheid (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, blz. 99-100). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dan ook het best uitgerust de meervoudige asielaanvragen te beoordelen, behoudens wanneer de minister of diens gemachtigde van oordeel is dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Zo kan de effectieve toegang tot de asielprocedure voor asielzoekers met een nood aan internationale bescherming gegarandeerd blijven. Teneinde het oneigenlijke gebruik van het recht tot het indienen van een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag te voorkomen, wordt op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een soort van “filter” ingevoerd. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet binnen korte tijd na het overmaken van het dossier nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen. Voor het criterium van die “filter” wordt er terug gegrepen naar de hierboven vermelde Europese richtlijn. Conform dezelfde richtlijn kan er bepaald worden dat de meervoudige of hernieuwde asielaanvragen bij voorrang en binnen zeer korte tijd behandeld worden. In het geval de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 en 74/9, § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, is het redelijk verantwoord dat voornoemde voorrangprocedure bijkomend versneld wordt. Er wordt van de Commissaris-generaal verwacht dat hij binnen korte tijd een beslissing neemt, ofwel een beslissing waarmee de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, ofwel een zogenaamde beslissing “ten gronde” (een beslissing tot toekenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming of tot weigering ervan) of een (tussen)beslissing waarmee de asielaanvraag in overweging genomen wordt, indien de beslissing ten gronde niet binnen korte tijd kan genomen worden. (….)”* (Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-22).

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees voor vervolging omdat hij een meisje zwanger had gemaakt.

In 's Raads arrest nr. 131 021 van 8 oktober 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.2.7. Verzoeker brengt geen documenten bij ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en nationaliteit. Bovendien legde hij omtrent zijn identiteitskaart tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde hij dat zijn identiteitskaart na aankomst in België werd afgenomen door de smokkelaar (administratief dossier, stuk 15, nr.26). Bij het CGVS stelde hij dat hij zijn identiteitskaart in Guinee achterliet (administratief dossier, stuk 4, p.9).

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter staving van zijn verklaarde reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig aflegde. Verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg ondermijnen daarenboven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas en van zijn beweerde vrees voor vervolging vanwege de Guineese autoriteiten. Uit zijn gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij Guinee heeft verlaten onder zijn eigen naam en met gebruik van zijn eigen paspoort. Indien hij daadwerkelijk de Guineese autoriteiten vreesde en deze hem in zulke mate zochten dat zij zijn oom en de agent die hem hielpen ontsnappen opsloten, is het geenszins geloofwaardig dat verzoeker het risico zou nemen om onder zijn eigen naam en met zijn eigen paspoort het land per vliegtuig te verlaten. Verzoeker kon voor deze vaststelling geen afdoende verklaring bieden doch beperkte zich ertoe te stellen dat de smokkelaar alles regelde en dat hij niet wist hoe hij dit heeft gedaan (ibid., p.27).

Verzoeker baseert zijn asielaanvraag en de in dit kader aangevoerde vrees voor vervolging jegens de Guineese autoriteiten bovendien op het feit dat hij zijn vriendin, de dochter van een kapitein in het leger, zwanger maakte buiten het huwelijk. Hij slaagt er echter niet in om de beweerde relatie met zijn vriendin en haar zwangerschap aannemelijk te maken.

Vooreerst kan, gelet op het feit dat deze relatie en deze zwangerschap de kern uitmaken van zijn relaas, worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoeker, wanneer hem bij het afnemen van zijn verklaringen over zijn persoon en zijn familie bij de DVZ werd gevraagd: "Hebt u of hebt u een partner (of partners) gehad?", antwoordde van niet (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.16b).

Verzoeker legde verder uiterst vage verklaringen af omtrent de omstandigheden waarin zijn relatie met zijn vriendin zou zijn ontstaan. De bewering dat hij zou hebben verklaard zijn vriendin in oktober 2011 te hebben ontmoet kan daarbij geenszins worden aangenomen. Uit verzoekers verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij bij het CGVS niet in staat was om te vertellen op welk moment hij haar leerde kennen en dit zelfs niet bij benadering kon aangeven. Evenmin kon hij preciseren hoelang hij zijn vriendin reeds kende alvorens zij in oktober 2011 een relatie begonnen. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zelfs niet bij benadering zou kunnen aangeven wanneer hij zijn vriendin leerde kennen.

Verzoeker kon bovendien de geboortedatum van zijn vriendin niet verstrekken en legde vage en nietdoorleefde verklaringen af over hun gezamenlijke activiteiten. Zo kon hij hierover slechts aangeven: "Soms gingen we naar de bioscoop van Matotot, soms gaan we naar mij thuis, dus zo dat deden wij" (administratief dossier, stuk 4, p.6, 13). Bovendien zijn deze activiteiten en verzoekers verklaringen omtrent de plaats waar zij elkaar ontmoetten wanneer zij afspraken, met name op haar werkplek of aan de bushalte aan of dichtbij haar werk, niet plausibel in het licht van verzoekers overige verklaringen. Verzoeker stelde immers dat een buitenhuwelijkse relatie echt verboden was, dat zij schrik hadden en dat zijn ouders en de ouders van zijn vriendin daarom niet op de hoogte mochten komen van hun relatie. Dat verzoeker desalniettemin samen met haar naar de bioscoop ging in zijn eigen gemeente, haar opzocht op en opwachtte bij haar werk en haar 's avonds meermaals meenam naar hem thuis is geenszins geloofwaardig. Zelfs indien zijn kamer achter het grote huis van zijn ouders lag hield dit laatste immers grote risico's op betrapping in (ibid., p.13-14).

Gelet op verzoekers verklaringen dat hun relatie absoluut niet geweten mocht zijn, dat het niet de bedoeling was dat zijn vriendin zwanger zou worden en dat hij erg bang was omdat zij zwanger werd, is het bovendien geheel niet aannemelijk dat verzoeker nooit zelfs maar zou hebben gedacht aan de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou kunnen worden en dat geen van beide op het idee zou zijn gekomen of eraan zou hebben gedacht om voorzorgen te nemen om een zwangerschap te voorkomen (ibid., p.13-14, 17).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zijn vriendin zwanger zou zijn geworden, nochtans een essentieel en cruciaal element in zijn asielrelaas. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde hij dat zij in 2012 zwanger geraakte (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.4). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat zij reeds in november 2011 zwanger werd. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, ontkende hij deze en stelde hij: "Waarschijnlijk heeft de tolk niet goed vertaald wat ik zei, want ik heb dat zelf niet gezegd" (administratief dossier, stuk 4, p.15). Deze uitleg kan niet worden aangenomen. Verzoeker gaf aan de tolk die hem bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk (administratief

dossier, stuk 16). Hij ondertekende de vragenlijst, nadat deze aan hem in het Soussou werd voorgelezen, voor akkoord en bevestigde hiermee uitdrukkelijk dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.4-5). Bovendien gaf hij bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS aan dat bij de DVZ alles goed was verlopen (administratief dossier, stuk 4, p.2).

Verzoeker legde verder incoherente verklaringen af over zijn arrestatie en detentie. In de vragenlijst stelde hij: "Op 10/06/2012 werd ik door kapitein (K.) gearresteerd" en gaf hij even verder nogmaals aan: "Op 10/06/2012 werd ik op gepakt door kapitein (K.)" (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.3-4). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij werd opgepakt door de gendarmes en dat de vader van zijn vriendin, kapitein K., daarbij niet aanwezig was. Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, stelde hij in de vragenlijst te hebben aangegeven dat de vader hem heeft gearresteerd omdat hij op basis en naar aanleiding van diens klacht werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 4, p.11, 19-20). Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij in dit geval zou hebben verklaard dat hij werd gearresteerd naar aanleiding van de klacht door kapitein K. of door toedoen van deze persoon in plaats van aan te geven dat hij door deze persoon zelf werd gearresteerd. Verzoekers verklaringen in de vragenlijst zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien stelde verzoeker in de vragenlijst herhaaldelijk dat hij werd opgesloten in het politiekantoor (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.3-4). Bij het CGVS beweerde hij echter dat hij werd opgesloten in de gendarmerie. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, ontkende hij deze en liet hij opnieuw uitschijnen dat de tolk foutief vertaalde (administratief dossier, stuk 4, p.21-22). Deze verklaring kan omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen echter niet worden aangenomen. Verzoeker legde daarenboven incoherente verklaringen af over de dag waarop zijn vriendin hem zou zijn komen bezoeken gedurende zijn detentie. In de vragenlijst verklaarde hij: "Mijn vriendin kwam me na één dag opzoeken in de gevangenis" (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.4). Tijdens het gehoor bij het CGVS bleek hij echter in het geheel niet meer in staat te preciseren wanneer zijn vriendin hem kwam bezoeken (administratief dossier, stuk 4, p.11). Indien zijn vriendin hem daadwerkelijk een dag na zijn arrestatie zou hebben bezocht, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit ook bij het CGVS duidelijk zou kunnen aangeven.

Verzoeker kon bovendien niet preciseren hoe zijn oom zijn ontsnapping zou hebben geregeld. In tegenstelling met wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, mocht van hem wel degelijk enige interesse worden verwacht in de wijze waarop zijn oom hem zou hebben vrij gekregen, te meer daar zijn oom hem hierover vertelde (ibid., p.12).

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid waar deze met recht motiveert dat het niet aannemelijk is dat hij geen geloofwaardige pogingen ondernam om meer te weten te komen over de situatie van zijn oom indien deze daadwerkelijk zou zijn gearresteerd en gedetineerd omwille van verzoekers problemen.

Bovendien beweerde verzoeker in januari 2013 van zijn vriend te hebben vernomen dat de gendarmes hem nog kwamen zoeken doch kon hij niet aangeven wanneer men hem zou zijn komen zoeken en stelde hij dat zijn vriend hem dit niet vertelde. Redelijkerwijze kan echter worden aangenomen dat verzoeker hiernaar zelf nader zou hebben geïnformeerd (ibid., p.26-27).

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd: **"Ter staving van uw asielrelaas legde u tot slot een psychologisch attest op datum van 24 maart 2014 neer.**

Dit attest stelt enkel dat u sinds 26 november 2013 in begeleiding bent bij het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) Largo. Het maakt echter op geen enkele wijze melding van een diagnose of de aard van de behandeling. Tijdens uw gehoor op het CGVS maakte u reeds voor aanvang van het interview melding van uw psychologische begeleiding. U vertelde moeilijkheden te hebben om te slapen en excuseerde zich reeds op voorhand mocht u tijdens het interview beginnen schreeuwen of onbeleefd zijn (Gehoor CGVS, p.2). In dit kader met ook worden opgemerkt dat uw gehoor bij het CGVS vlot en zonder problemen is verlopen en dat u vlot antwoordde op alle vragen."

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verder blijkt uit de ter terechtzitting neergelegde attesten niet en toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze de hierin vermelde aandoeningen zijn verklaringen bij het CGVS zouden (kunnen) hebben beïnvloed (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Verzoeker en de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor formuleerden geen bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor en geen van beide vermeldde dat verzoeker niet in staat mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 4). Verder kan worden herhaald dat uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen uit dit gehoorverslag geen problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt hieruit dat het gehoor vlot en zonder problemen is verlopen. Bijgevolg vermag de inhoud van de psychische attesten geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kunnen zij de teloorgegangene

geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. In zoverre hierin wordt vermeld dat verzoeker traumatische gebeurtenissen onderging en dat hij aan een posttraumatisch stresssyndroom en een aanpassingsstoornis lijdt, dient te worden opgemerkt dat de opstellers van deze attesten zich aangaande de oorzaak van deze problemen noodzakelijkerwijze baseren op de verklaringen van verzoeker. Dergelijk medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, kan aldus niet worden aangenomen dat de in de attesten vermelde aandoeningen zouden zijn opgelopen in de omstandigheden en op de wijze zoals geschetst door verzoeker.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.7. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid, daar waar hierin inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst wordt gemotiveerd:

"In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement. Artikel 48/4 § 2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013)."

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.6.2. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dat de problemen die hij in zijn eerste asielaanvraag uiteenzette nog steeds actueel zijn. Daarnaast stelt hij in geval van terugkeer naar

zijn land van herkomst vreest besmet te worden met ebola. *"Mijn problematieken zijn nog steeds actueel waardoor mijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer. Ik wordt nog steeds gezocht door de autoriteiten van Guinee. Dit omwille van een klacht die tegen mij liep ingediend door de vader van S. en het feit dat ik uit de gevangenis ben ontsnapt. (...) Ja, mijn problematieken die ik vandaag aanhaal, zijn dezelfde problematieken als ik op mijn eerste aanvraag verklaarde. (...) Kunt u omtrent uw problematieken die u tijdens uw eerste aa verklaarde nieuwe documenten voorleggen? Nee, omtrent mijn problematieken die ik u op mijn 1ste aa verklaarde geen nieuwe documenten om voor te leggen. (...) Ik vrees voor mijn leven. Ik vrees bij een terugkeer onmiddellijk opgepakt en opgesloten te worden. Ook vrees ik de gevolgen van de ebola-epidemie voor mijn gezondheid en mijn leven. (...) Zijn er behalve voorgaande gegevens nog elementen die u wenst aan te brengen met betrekking tot deze meervoudige asielaanvraag? Welke? Licht deze toe? Ja, ik vrees de gevolgen van de ebola-epidemie die op dit ogenblik heerst in Guinee en West Afrika. (...)"* (DVZ, adm. doss., verklaring meervoudige asielaanvraag, nrs. 15, 17, 18, 19).

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een brief van zijn advocaat over de ebola-epidemie en een USB-stick neer (*"stuk 1 Brief van de advocaat genaamd H.D. + usb stick met foto's omtrent de ebola-epidemie, gedateerd op 02/12/20014. Inhoud volgens KV: Met deze brief bevestigt mijn advocaat dat er sedert 19/10/2014 een ebola epidemie heerst in Guinee en de omliggende landen (...) Als bewijs van de ebola epidemie die nu in Guinee en de omliggende landen heerst."*) (DVZ, adm. doss. verklaring meervoudige asielaanvraag, nr. 17).

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.6.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“U beweert dat u niet kan terugkeren naar Guinee omdat uw vroegere problemen nog steeds actueel zijn (verklaring DVZ, punt 15). In uw eerste asielaanvraag bleek echter dat er geen geloof gehecht kon worden aan deze problemen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verwijst naar deze ongeloofwaardig bevonden problemen, volstaat geenszins om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”*

2.6.3.2. In zoverre verzoeker zich in zijn verzoekschrift richt op het ebolavirus in zijn land van herkomst en op zijn persoonlijke vrees door dit virus te worden getroffen, benadrukt de Raad dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar Guinee, een land dat actueel getroffen wordt door een uitbraak van het ebolavirus, geen situatie betreft die aanleiding kan geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, houdt de vrees om besmet te worden door het ebolavirus immers geen verband met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli.

In de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming wordt bovendien het volgende overwogen *“(35) Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”*

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Het ebolavirus gaat niet uit van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat een discriminatie bestaat tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie, dat dit onderscheid niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, dat de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de proportionaliteitstoets de onredelijkheid van de situatie aantoonst, benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. De Raad herhaalt dat dit beginsel, zoals reeds gesteld onder punt 2.5., vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld en dat het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel slechts geschonden kunnen zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonst dat in rechte

en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor personen die internationale bescherming inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitgaand van of veroorzaakt door de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet enerzijds en personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt anderzijds.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat van of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, niet louter te wijten is aan een lacune in de Belgische wetgeving, maar volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en in overeenstemming is met de bepalingen van het Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Gelet op het voorgaande, kan de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14 juncto de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, niet worden aangenomen.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie – uitspraken van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, het "European Center for Disease Prevention and Control", een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad, "de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1" en rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM en het Grondwettelijk Hof – vermag geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken slechts gericht is aan reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs.

De Raad oordeelt dat het enkele feit dat verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. De weigering van een asielaanvraag ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 EVRM. Een middel genomen uit de schending van deze bepalingen kan evenwel slechts onderzocht worden indien het gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt immers op zich geen verwijderingsmaatregel in, niettegenstaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen dan ook bij waar deze het volgende overweegt: *"In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de Commissaris-Generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Verzoeker gaat dan ook uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op een “met redenen omklede wijze” oordeelt dat een terugkeerbesluit al dan niet tot direct of indirect refoulement leidt.

Verzoeker licht ook niet toe welke relevante gegevens en elementen die betrekking hebben op het non-refoulementbeginsel bij een mogelijke verwijderingsmaatregel niet in aanmerking zouden zijn genomen door de commissaris-generaal.

2.6.3.3. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt voormelde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.3.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent geoordeeld als volgt: *“De documenten die u neerlegt, namelijk de brief van uw advocaat en de USB-stick met de foto's, ondersteunen uw verklaringen over de ebola-epidemie in Guinee. Deze worden hier niet betwist. De documenten kunnen geen echter afbreuk doen aan bovenstaande redenering.”*

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker ter staving van zijn tweede asielaanvraag onder meer een USB-stick heeft neergelegd. Noch de USB-stick zelf, noch de documenten die op deze drager werden opgeslagen bevinden zich in het administratief dossier.

In het verzoekschrift laat verzoeker gelden dat de inhoud van deze USB-stick geenszins enkel en alleen betrekking heeft op de ebola-epidemie en dat de overige documenten op de USB-stick in de bestreden

beslissing niet werden onderzocht. Er wordt evenwel niet toegelicht om welke documenten het dan wel zou gaan. Verzoekers beweringen in het verzoekschrift vinden evenmin geen steun in het administratief dossier. Zo leest de Raad in het document "Overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten" van 3 december 2014 dat verzoeker een brief van de advocaat genaamd Hugues Dotreppe en een USB-stick met foto's omtrent de ebola-epidemie heeft neergelegd. Dit document werd door verzoeker ondertekend. In de "verklaring meervoudige aanvraag" van dezelfde datum werd aan verzoeker bovendien verduidelijking gevraagd omtrent de inhoud van de door hem neergelegde stukken. Hij verklaarde op dat ogenblik slechts: *"Met deze brief bevestigt mijn advocaat dat er sedert 19/10/14 een ebola epidemie heerst in Guinee en de omliggende landen (Liberia en Sierra Leone) die al aan meer dan 877 mensen het leven heeft gekost. Deze ebola ziekte is een zeer gevaarlijke ziekte met fatale gevolgen voor de besmette personen. De percentage sterfgevallen ligt boven de 50%. Hierdoor zal bij een terugkeer een grote risico voor mijn gezondheid ontstaan waarbij ik meer dan 50% kans maak te sterven. **Waarom legt u deze documenten voor? wat hoopt u hiermee aan te tonen?** Als bewijs van de ebola epidemie die nu in Guinee en de omliggende landen heerst. **Kunt u omtrent uw problematieken die u tijdens uw eerste aa verklaarde, nieuwe documenten voorleggen?** Neen, omtrent mijn problematieken die ik u op mijn 1ste aa verklaarde geen nieuwe documenten om voor te leggen."* (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). Ook dit verslag werd door verzoeker ondertekend.

Ter zitting werd verzoeker meermaals gevraagd welke andere relevante documenten op de door hem neergelegde UBS-stick waren opgeslagen. Verzoeker, noch zijn advocaat bleken in staat hieromtrent enige verduidelijking te geven. Verzoeker kon slechts bevestigen dat zijn vrees tweeledig was: enerzijds een vrees omdat hij een meisje zwanger had gemaakt en anderzijds een vrees om in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst besmet te worden met ebola. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om louter te stellen dat documenten werden voorgelegd welke in de bestreden beslissing niet werden onderzocht, zonder te duiden om welke documenten het gaat en hoe deze stukken de kans aanzienlijk groter kunnen maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Gelet op het voorgaande, ziet de Raad dan ook geen reden om in te gaan om verzoekers vraag tot vernietiging van de bestreden beslissing.

2.6.3.5. Waar verzoeker nog opwerpt dat de beslissing van de commissaris-generaal werd genomen zonder dat hij werd gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

2.6.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat met de afsluiting zonder onderzoek ten gronde, hem impliciet verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese Staten van de Schengenruimte vermits deze beslissing zijn asielpprocedure afsluit en hem vervolgens automatisch en zonder mogelijk effectief verhaal een bevel zal worden betekend, bijlage 13^{quinqies}, dat het opgelegde verbod hem werkelijk veroordeelt tot een burgerlijke dood, vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg "blootstaat voor een repatriëring naar zijn oorsprongsland", waar zijn leven in gevaar is, onder meer omwille van de ebola-epidemie, herhaalt de Raad andermaal dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, niettegenstaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement en dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van

een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat, en kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag niet schorsen. Het verzoek tot schorsing en vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS